

Aquest nexa bé voldríem nosaltres — i per a atene-ho hi posem tota la nostra fe i voluntat,—que fos ACCIÓ CATALANA, originada precisament perquè llurs fundadors coincidiren en aquestes apreciacions que, tal com se va veient, tenen tot l'aire d'ésser produïdes per una necessitat nacional.

Un mite

En temps oportú i davant les interpretacions errònies que es donava a una determinada tendència del nacionalisme català, hom proclamà que l'iberisme, entès com a unitat espiritual, era un mite. Recentment a *Alt Empordà* (19 agost) En Tomàs Garcés actualitza hàbilment aquesta vella disputa valent-se del manifest escampat per la Península, en galleg i en espanyol, per les "Irmandades da Fala".

Les "Irmandades da Fala" de Galícia acaben de publicar un manifest convocant les joventuts nacionalistes d'Ibèria a una Assemblea. Amb la veu clara i inexperta dels nacionalistes gallegos ressucita la idea d'una gran Espanya confederada. Aspirem diuen, a "crear la futura Ibèria, que serà una confederació orgànica de pobles lliures i demòcrates", "volem reintegrar-nos a la civilització europea de la qual ha tingut separat l'Estat espanyol".

I cridem als germans de les altres terres esclavitzades sota el mateix jou i als del Portugal consanguini, per tal de reunir-los en Assemblea i crear una organització i un desig comuns.

Fins a quin punt es pot recriminar els gallegos de llur política irrealista? No és evident d'altra part l'abís profund que separa els mateixos gallegos dels uns dels altres? Hi ha per ventura una unitat d'inspiracions com la que entre nosaltres s'atenyí amb la Conferència nacional—la transcendència de la qual cada dia és més manifesta?

Fóra impropï demanar als nuclis gallegos d'ara puresa mística nacionalista, un patriotisme a ultrança que els fes abandonar tot panorama confederatiu. El nacionalisme

galleg està passant un període d'indecisió en què les doctrines són vagues i divergents. De l'iberisme de les "Irmandades da Fala" estructurat per J. V. Viqueira, a l'atentisme de Vicente Risco quant de marge no hi ha! Sembla, però, que, potser per raons de proselitisme, la primera tendència domina. El primer acte important que prepara és l'Assemblea de Joventuts.

El fracàs de les diverses ofensives intentades han donat al nostre nacionalisme una experiència de la qual és mancada el nacionalisme galleg, que d'altra part no té encara una organització política que el representi.

Si aquest moviment iberista correspon a la intensitat de la renaixença gallega no esdevé el mateix en les terres que com Catalunya fa més anys que lluiten per les seves reivindicacions i han pogut patir un major nombre d'experiències. No s'enganyin els nacionalistes gallegos: la joventut catalana és independentista, abans que tot. L'impuls que ens farà moure no serà un ideal de confederació sinó una avidesa sense límits de llibertat.

Vol dir això que els independentistes catalans defugin tota col·laboració o que en llurs càlculs per a una política nacional catalana no hi entren determinades possibilitats de reestructuració o d'expansió. Com diu el senyor Garcés:

Això no vol dir que entre les joventuts catalanes no es cregui en la possibilitat o en la conveniència d'uns Estats Units d'Ibèria. També hi ha nuclis importantíssims que es daleixen per una Federació Occitana i d'altres que voldrien aliances i pactes amb diverses nacions afins. Però l'estel que ens guia no és el d'un gran aplegament de pobles, és el de la llibertat nacional de Catalunya.

Les joventuts catalanes han estat convidades a l'assemblea que els gallegos tenen el propòsit de realitzar. Quina aportació hi podríem fer? Quina col·laboració hi podríem oferir?

Què farien les nostres joventuts a l'Assemblea a què Galícia ens convida? Potser la veu llur fóra la única discordant. Dirien

com s'ha mort aquella il·lusió que va promoure la Solidaritat i les campanyes autonòmiques del 17 i del 18. I dirien que més val així, perquè fent desaparèixer aquells lligams que condicionaven la nostra vida de poble lliure, se'ns ofereixen totes les possibilitats i esperances d'una nació independent.

Que entre els catalans hi hagi hagut o hi hagi encara gallegòfils o lusòfils o, si així escau, hispanòfils en el sentit estricte d'aquest mot, no vol pas dir que aquell iberisme mític tingui entre nosaltres propugnadors.

És precisament aquest creixent desig de llibertat que ens ha dut a estimar amb passió tots els pobles oprimits. Ja saben els nacionalistes gallegos com entre nosaltres havem propagat llur moviment patriòtic i havem fet conèixer llurs poemes i tota llur vida nacional. Però aquest afecte envers Galícia poc vol dir iberisme. Vol dir amor a tots els pobles oprimits, que no és pas el mateix.

Els nacionalistes catalans, qualsevolga que sigui llur interpretació de la política que haurà de desenrotllar Catalunya a dins de la Península, estableixen per endavant una tasca preliminar a realitzar: la d'atènyer llur sobirania nacional. Cas de concórrer a l'assemblea esmentada saben doncs per endavant el punt de vista que els cal exposar.

Si les Joventuts nacionalistes de Catalunya acuden a l'Assemblea serà per afirmar la fe en llurs propis destins nacionals i per expressar la simpatia profunda amb què veu en la lluita dels altres pobles de la Península. Però també per a negar el mite d'Ibèria que de tants anys ha retrassa el nostre triomf i per a dir davant de tots que només el nom de Catalunya farà que ens encarem amb l'esdevenidor.

L'iberisme, sobretot l'iberisme fantàstic dels que creuen que entre un català i un galleg per exemple hi ha lligams de raça, és, per als catalans, un mite gairebé grotesc. L'únic lligam actual entre catalans i gallegos és el de dos pobles que lluiten contra un mateix adversari. I és precisament en aquest punt on per ventura, una entesa catalano-gallega és possible.